

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2012. november 1.
(csütörtök)

Földvári Tibor

HALÁLBAN ÉS GYÁSZBAN IS LÁTNI JÉZUST

Alapige: Lk 2,25-38

És volt Jeruzsálemben egy ember, akinek neve Simeon volt, és ez az ember igaz és istenfélő volt, aki várta az Izráel vigasztalását, és a Szent Lélek volt ő rajta. És kijelentetett neki a Szent Lélek által, hogy addig halált nem lát, amíg meg nem látja az Úrnak Krisztusát. És ő a Lélek indításából a templomba ment, és amikor a gyermek Jézust bevitték a szülei, hogy ő érte a törvény szokása szerint cselekedjenek, akkor ő a karjaiba vette őt és áldotta az Istent, és mondta: Mostan bocsátod el Uram, a te szolgádat, a te beszéded szerint, békességben: Mert látták az én szemeim a te üdvösségedet, amelyet készítettél minden népeknek szeme láttára; világosságul a pogányok megvilágosítására, és a te népednek, az Izráelnek, dicsőségére. József pedig és az ő anyja csodálkoztak azokon, amiket ő felőle mondtak. És megáldá őket Simeon, és mondta Mária-nak, az ő anyjának: Ímé ez vettetett sokaknak elestére és feltámadására az Izráelben; és jegyül, akinek sokan ellene mondanak; sőt a te lelkedet is általhatja az éles tőr, hogy sok szív gondolatai nyilvánvalókká legyenek. És volt egy prófétaasszony, Anna, a Fánuel leánya, az Áser nemzetségéből (ő sok időt élt, miután az ő szüzességétől fogva hét esztendeig élt férjével, és ez mintegy nyolcvannégy esztendő özvegy volt), aki nem távozott el a templomból, hanem böjtölésekkel és imádkozásokkal szolgált éjjel és nappal. Ő is ugyanazon órában oda állt, hálát adott az Úrnak, és szólt ő felőle mindeneknek, akik Jeruzsálemben a váltságot várták.

Imádkozzunk!

Magasztalunk mennyei Atyánk, hogy a mi Megváltónk az Úr Jézus. Nemcsak a bűntől, kárhozattól, hanem a haláltól is megszabadított egyszer, s mindenkorra. Imádunk, hogy nekünk nem kell félnünk a haláltól, hanem benned bízhatunk. Köszönjük, hogy ezzel a reménységgel másokat is biztathatunk, vigasztalhatunk. Imádunk azért is, hogy mindezt mint gyülekezeti közösség tehetjük most itt a templomban. Megvalljuk azonban Urunk, hogy mindig szükségünk van a te szavadra Szentlelked által, igéden keresztül a te isteni jelenlétedre, mert mi csak akkor tudunk megállni a hitben, megmaradni erővel a nehézségek és bajok között is hívó reménységgel várni a te megoldásodra és vigasztalást nyerni, ha te szólsz, mi

HALÁLBAN ÉS GYÁSZBAN IS LÁTNI JÉZUST

pedig hallgatunk szavadra. Ma is azt kérjük Urunk tőled, tedd személyessé igéd üzenetét. Köszönjük, hogy Jézusért kérhetjük ezt tőled, Atyánk. Szeretnénk látni a mi magunk megalázott voltát, bűnös voltát is Urunk, de Jézusban látjuk a szabadítást, az Isten gyermeki voltunk ajándékát, mindazt, aki ő a mi számunkra és akik lehetünk boldogok tebenned, mennyei Atyánknak szólítva téged.

Ámen.

Igehirdetés

Ezekben a napokban a halálról és a gyászról szólnak a média műsorai is általában, most már napok óta hallom és figyelem. Az egyik híradásban egy pszichiáterrel beszélgettek, mert az volt a kérdés, hogy szabad-e egy kisgyermeket temetésre vinni, illetve temetőbe vinni, vagy egyáltalán beszélni neki például a nagypapa haláláról. Hogyan lehet feldolgozni a még mindig keserű gyászt, hogyan lehet esetleg felszabadultan vigasztalva, élő reménységben elmenni a temetőbe halottak napján is. Erről beszélgetnek a világi emberek is.

Amikor hallgattam ezt a műsort, az jutott eszembe, hogy milyen jó, hogy a Szentírásban erre van válasz. Akkoriban olvastuk éppen ezeket a bibliai sorokat. Önmagában beszédessé vált számomra, hogy a születéstörténeteknél beszél az Írás halálról és gyászról. Az Úr Jézusra mutat a róla szóló születéstörténetek minden sora, tehát élet született, Jézus szülei emiatt mennek a templomba is, mert megszületett egy új élet és közben a halálról és a gyászról is beszél Isten Lelke által a szentíró. Arról a tényről, arról a valóságról, ami az életünk végét jellemzi, a hívő ember végét is, ha nem jön el hamarabb Jézus.

Simeon és Anna élettörténetén keresztül most arra akarok fókuszálni, mit jelentett számukra Krisztust látni, Jézusra tekintve élni a meghalás előtt, illetve a gyászban. Mivel látták Krisztust – Simeon a meghalása előtt, Anna a hosszú éve-kig tartó gyászában – ezért tudták őt láttatni is, mások számára bizonyosságot tenni róla. Az igei üzenet egyszerű, és remélem bátorító lesz számunkra. Ha nem kell gyászolnunk, legyen áldott érte az Isten, akkor esetleg mi is beszélhetünk majd Jézusról gyászoló szeretteinknek, és nemcsak a mostani napok miatt.

Mit jelent Jézus Krisztusra tekintő hittel megélni a meghalás előtti időszakot. Lukács evangéliuma írja le a legrészletesebben az Úr Jézus fogantatása és születése körülményeit, tehát az evangéliuma az Úr Jézus születésének történetével indul. Nagyon szép látni ezekben a történetekben is, hogy egyszerű hétköznapi kultuszi eseményekben is bemutatja Isten Lelke a megváltó Jézus Isten és ember voltát egyszerre. Eközben találkozunk a két emberrel, Simeonnal és Annával.

Simeon életkora nem derül ki a történetből, általában a képzőművészetben idősek szokták ábrázolni és a kommentátorok többsége is a magyarázatban, de szeretném kiemelni, hogy valójában nem tudjuk, hogy hány éves volt. Az üzenet miatt ez fontos is számomra, mert lehetett idős, de akár fiatal ember is, akinek számolnia kellett azzal, hogy nemsokára meghalhat, mert a döntő ígéret, amit Istentől kapott arra vonatkozott, hogy addig nem látja meg a halált, amíg meg nem látja az Úrnak Krisztusát. Tehát Isten Lelke is Simeonnak a halálról beszélt, ami talán szomorúnak tűnhet az első hallásra, de a hangsúly azon volt, akit meglát még a meghalása előtt. Ezért beszédes ez a gondolat, hogy halálról, meghalásról Jézusra tekintve gondolkodni, eszerint élni.

Simeon számára is, mint minden ószövetségi és újszövetségi ember számára, természetesen a halál ellenség, a bűneset utáni lét súlyos következménye, sőt ítélete az ember életének. De óriási különbség van aközött, aki már hisz abban, aki még a haláltól is megmentett bennünket. Ezt akkor is hangsúlyozni kell, amikor még a halál, a meghalás rettenetesnek is tűnik, vagy az is talán. Aki még fiatalként került halálos betegségbe és tudja, hogy az orvosi segítség ellenére sem lesz könnyű a meghalás ideje, akkor lehetne nagyon a halálra koncentrálni. De Simeon számára is a hangsúly azon volt, hogy meglátja Krisztust, hitben Jézusra tekintett, hittel élhetett, gondolkodhatott Simeon. Természetes módon, mivel istenfélő, igazmondó ember volt, élő reménységgel bízott Izrael vigasztalásában. Ez azt jelenti, hogy számára a reménység nem elvont filozófiai fogalom volt, távoli igazság, ami esetleg majd számára is valamit jelenthet.

Gondoljunk arra, hogy amikor az Úr Jézus Mártával beszélgetett Lázár halála miatt, akkor Márta tudta, hogy lesz majd feltámadás valamikor a távoli jövőben, de számára ez a hittudat nem jelentett semmi vigasztalást, békességet éppen akkor, amikor gyászolta Lázárt, a testvérét. Simeonnál azt tudjuk, hogy ő teljes bizonyossággal várja a Messiást. Ószövetségi hívőként az adatott meg neki, hogy Isten konkrétan megígérte, hogy meg fogja érni a Messiás megérkezését, látni fogja a Krisztust. Így számára különösen közelivé jött az a reménység, ami egyébként távolinak tűnhetett volna.

Simeon a karjába vehette az Úr Jézust, amikor ő is a Lélek indíttatásából bement a templomba és áldotta Istent Jézusért. Amikor ebben az áldó imádságban az Úr Jézusról beszél, akkor legelőször az jutott eszembe, hogy ez az imádság még a nem hívő emberek számára is bátorító imádság lehet. Tudjuk, hogy a Bibliát nem olvasó emberek is a születéstörténetek csoda szép imádságait szokták ismerni, hallgatják a különböző zenei előadásokban.

Nagyon fontos, hogy az a téma, amiről Simeon az imádságában beszél nem hívőket is megszólíthat, hogy lehet békében meghalni, lehet úgy meghalni, hogy előtte valaki találkozik Jézussal. Még a hitben nem járók is, talán betegágyon, vagy halálos betegen fekvve, szembesülhetnek azzal, mit jelent az, hogy Jézus Krisztust meglátja valaki még a meghalása előtt. Hiszen, ha valaki hitetlenül hal meg, akkor a folytatás valami rettenetes, örök kárhozát, de micsoda ajándék, hogy meg lehet ismerni az Úr Jézust. Ezért is érzem fontosnak, hogy a két személy, Simeon és Anna a halállal, a gyásszal kapcsolatban mondjon dolgokat, még imádságot is, de akkor is Jézusra mutatnak hívőként.

Ha valaki meghalása előtt felismeri az Úr Jézusban a Messiást, akkor örök élete van. Gondoljunk a latorra, aki a kereszten függve, Jézussal beszélgetve tapasztalta ezt meg, de gondolhatunk azokra is, akiket mi szeretünk a halálos ágyon fekvő otthon, vagy a kórházban és aggodalommal a szívünkben imádkoztunk értük, harcoltunk, mert még mindig nem akartak megtérni és micsoda ajándék, ha Isten megadta nekünk, hívőknek, hogy láthattuk a szeretünk, a barátunk Jézushoz fordulását. Egyszerű valóságot éltek át, meglátták Jézusban Izrael Messiását, a Megváltót.

Simeon és Anna is egyszerűen elmondja, hogy kicsoda Jézus. Ez az ige, ez az Isten szava, hívő emberen keresztül szólalhat meg, a többit majd elvégzi Isten Lelke. Simeon azért láthatta meg Jézust, mert a Lélek indította, hogy menjen be

HALÁLBAN ÉS GYÁSZBAN IS LÁTNI JÉZUST

a templomba akkor és ott. Ő hívő ember volt, de a Lélek indítására ment. A Szentlélek megígérte neki, hogy megéri a Messiás érkezését. Isten Lelke munkálkodott benne is és ugyanez a Lélek munkálkodik a nem hívő szeretteinkben is. Ez adott nekem nagyon sok erőt, amikor a katona kórházban nyolc hónapot az intenzív osztályon szolgáltam, zömmel kómában lévő betegek között. Még azoknak is, a szívemben ugyan izgalommal, de mégis bátran, igyekeztem nagyon elmondani, hogy kicsoda Jézus. Mert ez a mi részünk, a többi pedig az Úr Lelkéé.

Ha a szeretttünk úgy halt meg, hogy nem tudjuk, hogy megtért-e az Úrhoz, akkor bízunk az Úrra. Mi megtettünk mindent, ha az Úrra mutattunk, Jézusról beszéltünk. A történet nagyon egyszerűen mutatja, hogy ha a Szentlélek munkálkodik, bármikor lehet találkozni Jézussal, még a legkeményebb szívű hitetlen is akármikor megismerheti az Úr Jézusban a Messiást, a Megváltót. Természetesen hívő emberként még bátorítóbb és vigasztalóbb lehet Simeon története, mert mi is várjuk az Úr Jézus jövetelét. Ez számunkra is távolinak tűnő reménység lehetne, de nem az. Akár ma is eljöhet Jézus, de lehet, hogy később. Ez reménység, de ha valakinek szembesülnie kell a halállal, a meghalása tényével, vagy valamilyen szeretttünk kerül ilyen állapotba, amikor közelebb jön a halál ténye, akkor még inkább fontos, hogy ez a reménység nagyon is jelenvalóvá legyen. A mában segítsen bennünket. Itt beszédes, hogy meghalásra készülve is látni Jézust, a halál előtt látni Jézust.

Az Úr Jézus eljön és akkor örök váltságot hoz, de az ige arról is beszél, hogy mit jelent az Úr Jézushoz menni a halálon keresztül. Simeon hittel látta meg az Úr Jézust. Jézus azt ígérte az övéinek mielőtt meghalt, feltámadott, hogy velünk lesz minden napon, velünk van. Az Úr Jézus jelenléte ennyire közeli, csak amikor a halállal szembesül a hívő ember is, ami nagyon nagy ellenség és keseríthet, reménytelenné teheti az életünket, akkor kell tudatosítani, hogy az Úr itt van, kézzel foghatóan tapasztalhatom az Úr jelenlétét igéje és Lelke által.

Az Úr ígérete Simeon imádságában jellemzően fontos lett számomra abban is, ahogyan megszólította Istent. Az ősi kifejezésben szereplő Uram azt jelenti, hogy despota. Ez a szó nagyon fontos – nem a mi mai magyar értelmezésünkben –, mert azt jelenti, hogy olyan Úr, aki mindenké feletti, szuverén hatalommal rendelkezik, nincsen nagyobb Úr nála. Simeon számára ez az Úr úr a halál fölött is. Jézusról beszél és Istenről – az újszövetségi kijelentésből nagyon határozottan tudjuk, hogy a mennyei Atyáról úgy beszél, mint aki Úr a halál fölött is. Ő a kisgyermeket tartja a kezében és amikor azt mondja Máriának, hogy majd általhatja a te lelkedet is az éles tőr, arról beszél próféciában, hogy mi lesz Jézussal; a hit szemével meglátta a Megváltót. Ennek a megváltó kicsiny gyermeknek a menynevei Atyja a halálon is uralkodó hatalmas Isten.

Számunkra, akik már az Úr Jézus váltságahalála után vagyunk, várjuk az ő visszajövetelét is már, még beszédesebb, hogy Isten úgy lett despota a halál fölött, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy legyőzze a halált is. Tehát a Szentháromság Isten annyira Úr, hogy a halált is legyőzte.

Simeon és Anna történetében felragyog a Szentháromság személyének a titka is. Jézus hatalommal látszódik Isten és ember, de ott van az Atya, az Isten, a Fiú, Jézus személyében, még ha kisbaba is, és a Szentlélek, aki munkálkodik Simeonban és Annában is.

A 31. Zsoltárban tesz hitvallást a zsoltáros, hogy az életem ideje a te kezében van, Uram. Olyan helyzetben beszél, amikor nagy veszélybe kerül. Simeon azt mondja: „Most bocsátod el a te szolgádat, Uram, a te beszéded szerint békében”. Ez az ő meghalására utal, úgy látja, most már bármikor meghalhat, hiszen látta az ígéret szerint Jézust. Az is lehet, hogy valaki fiatalon érzi ezt.

A kórház misszióban szolgálatot teljesítő lelkész barátom mondta el, hogy milyen megható élményben volt része, amikor egy huszonéves fiatal lány rákos beteg lett és az életéből már kevesebb, mint egy év volt hátra az orvosok szerint, és ez a lány azt mondta, hogy ő szeretne konfirmálni, mert szeretné megismerni az Úr Jézust egyre jobban, és szeretné ünnepélyesen megvallani a hitét, amit a konfirmáció jelent. Már nem mehetett a gyülekezet közösségébe a betegsége miatt, de a lelkipásztor jelenlétében a betegágyon, pár héttel a meghalása előtt konfirmált. Örömmel élte át ezt a csodát, hogy hitvallást tehetett az Úr Jézusról, akit megismert, aki szereti őt.

Pasaréten már sok olyan idős testvérrel is találkoztunk, akik még nem feltétlenül halálos betegek voltak, de eljött az ideje az ő elmenetelüknek és volt, akinek könnyebb volt, volt akinek nehezebb, de elmentek; „Mostan bocsátod el Uram a te szolgádat beszéded szerint, békességben.” Mert Jézuson volt a hangsúly, a mindenekfelett való Úr úr a halál fölött is, az életem ideje az ő kezében van.

Az imádságban fontos a „mostan bocsátod el” mondatban a „békességben” kifejezés is. Ez nem feltétlenül jelenti azt, hogy a meghalás körülménye békés. Talán a hívő emberek legfontosabb vágya az lenne, hogy add Uram, hogy könnyű legyen a meghalásom, hiszen milyen jó az Úrhoz menni. Pál is erre vágyakozott.

Ha azonban végig gondoljuk a bibliai példákat, történeteket, azt látjuk, hogy nem minden hívőnek volt békés a meghalása. Gondoljunk István vértanúra, akit megköveztek, de ahogyan meghalt látható, hogy teljes békében halt meg. Utolsó szavai ezek voltak: Uram, ne tulajdonítsd nekik ezt a bűnt, és Uram vedd kezébe a lelkemet. Az ő halála Saul megtérésének része volt. Az Úr Jézus a kereszten utolsó szavával ugyanezt mondta: „Atyám, a te kezébe teszem lelkemet.” Jézus meghalása sem volt békés, sőt a kereszthalál még a megkövezésnél is rettenetesebb kínhalál volt.

Több neves reformátor meghalása sem volt egyáltalán békés, voltak olyanok akiknek a hitét is megpróbálta a Sátán az utolsó pillanatokban. Csak az tartotta meg őket az Úr mellett, hogy egyet tudtak: az Úr megváltott engem. A körülményeik rettenetesek voltak és mégis békében haltak meg, mert Jézusra tekinthettek akkor is. Ezt a gondolatot azért szeretném kiemelni, mert valóban furcsa egy kicsit, hogy az Úr megtehetné, hogy könnyűvé teszi a körülményeket. De azok nem mindig könnyűek, viszont mégis békében hal meg, mert az Úr kezében van az életünk. Maga Jézus is az Atya kezébe tette le a lelkét. Azért halhatunk meg békében, mert tudjuk, hogy kinek a kezében vagyunk.

Simeon imádságában az is fontos, hogy mivel ő megismerte az Úr Jézusban a Megváltót, a szabadítót hittel, ezért tudta, hogy az ő élete is jó kezében van az Istennél. Számunkra, akik már mindezek után vagyunk, talán még szebb az a mozzanat, amit Simeon tesz. A kicsi gyermeket a karjába veszi, mert kisbaba még, egy hónapos, és áldja az Istent. Mivel az Úr Jézus azóta már felnőtt és mindent elvégzett tudjuk, hogy ő tart bennünket a karjában. Az Isten tart bennünket a ke-

zében. „Kezetre bízom a lelkemet” – mondja a 31. Zsoltárban a zsoltáros – „te váltasz meg engemet, ó Uram”. Ezt a zsoltárt idézi az Úr Jézus, de még személyesebben mondja, „Atyám, a te kezetre bízom lelkemet”, és Jézusnak ez a meghalást is jelenthette. Tehát az Isten kezében vagyunk. Simeon karjába vehette az Úr Jézust és a kicsi gyermekben látta a Megváltót, mi pedig látjuk a Megváltót, a mindenható Urat, a szabadítót, aki – bibliai képekkel kifejezve – tart bennünket a kezében.

Még azt is idézem, amit az Úr Jézus a János evangéliuma 10-ben mond a jó pásztor példázatában: „És én örök életet adok nekik, és soha örökké el nem vesznek, és senki ki nem ragadja őket az én kezemből. Az én Atyám, aki azokat adta nekem, nagyobb mindeneknél és senki sem ragadhatja ki azokat az én Atyám kezéből. Én és az Atya egy vagyunk.” Itt az Úr Jézus bátorítása az örök életre is vonatkozik és a mi életünkre és a földi életünk végére is.

Simeon tehát látja Jézust, megláthatja a Megváltót meghalása előtt. Azt, amit ott átélt a szó fizikai értelmében, de a szó lelki értelmében lett számára valóság, mi a szó lelki értelmében élhetjük át, hiszen Jézust csak hitben láthatjuk. De ő is hitben láthatta meg. Viszont sokszor a szó fizikai értelmében is vigasztalást, reménységet, békességet, felüdülést, csendes nyugalmat jelenthet ez a hit tudat, hogy látom Jézust a meghalásom előtt is. Ezzel bátoríthatok másokat is, mert az Úr mindenható Isten, békében halhat meg a hívó ember mindenképpen, mert Isten kezében van az életünk.

A Heidelbergi káté 42. és 57. kérdései fontosak ennek a bibliai igei gondolatnak a megértésében. A 42. kérdésben megkérdezi, hogy mivel Jézus meghalt értünk, akkor nekünk miért kell meghalni? Hiszen Jézus mindent elvégzett értünk és helyettünk, amikor Megváltóvá lett. Ha meghalt helyettünk, akkor nekünk miért kell meghalni? A válasz: a mi halálunk nem a bűnért való elégtétel, hanem meghalás a bűnnek és átmenet az örök életre.

Nekünk azért kell meghalni, ha Jézus nem jönne hamarabb, hogy átmehecsünk az örök életre még Jézus jövele előtt és meghalassunk a bűnnek. De a bűn uralmától már szabadok vagyunk, de a bűn jelenléte éppen a meghalás lehetőségében is ott van, de ez csak átmenetel, átmeneti. Tehát a halál, a meghalás fájdalmas, keserű is lehet és imádkozunk az Úrhoz, hogy tartson meg még minket, vagy a másikat, de az Úrban bízó ember akkor is békességet és vigasztalást él át.

Kálvin nagyon szépen fogalmazta meg az Institúcióban: „Nincs ugyan csodálkozni való azon, ha elmúlásunk hallatára az ember természetes érzésénél fogva megborzad, az azonban egyáltalán túrhetetlen dolog, ha a keresztyén ember szívében nincs meg a kegyesség világossága, hogy ez a félelmet, bármilyen nagy legyen is az, nagyobb vigasztalással elnyomja, sőt legyőzze.” Kálvin először eltemette a gyermekét a nagyon kicsi gyermekét, majd rövid idő elteltével a feleségét is.

Amikor az Institúció ezen sorait olvastam, bennem volt az a gondolat, hogy ő ezt valóban átélte, nem kell csodálkozni azon, hogyha ezen a tényen ő is megborzongott, amikor eltemette a gyermekét és a feleségét. Ez neki nagyon fájt, de benne is ott volt a kegyességnek az a világossága, amely a félelmet, borzongást, keserűséget elnyomja, mert a hit, az Úrra való tekintés vigasztalást, meg győzelmet ad.

Nagyon röviden itt lehet arról is beszélni, hogy a gyászban is lehet az Úrra tekinteni. Anna történetét csak ebből a szempontból szeretném kiemelni, rámu-

tatni arra, hogy ő nem a meghalásra készül, hanem azt látjuk, hogyan éli meg a gyászát. Simeon a meghalása előtt néz Jézusra, Anna pedig a gyászában, özvegységében látja meg Jézust. Ő hét évig élt együtt a férjével, abban a korban 14-15 évesen is házasodhattak, tehát még fiatal volt, amikor el kellett temetnie a férjét. A történetben az évszámok értelme kétféle lehet, vagy 84 éves Anna amikor találkozik Jézussal, vagy pedig ha 14 éves korában házasodott, akkor 105 éves. Az a fontos, amit az Írásban olvasunk róla, hogy már nagyon idős özvegyasszony. Évtizedeken keresztül él özvegyen, tehát úgy, hogy közben gyászol, hordozza a gyász terhét, ugyanakkor éjjel-nappal szolgál az Úrnak, szolgál Istennek.

Az ősi nyelven az istentiszteleti szolgálatról van szó, tehát nem a diakóniai, és ez az asszonyok számára a böjtölést és az imádkozást jelentette. Anna egyedül volt, de nem magányosan, az Úr templomában Isten népe számára szolgálatot teljesített. A mostani korunk igazságai miatt tagadó szavakkal így mondanám, hogy nem a temetőbe járkált keserű szívvel és reménytelenül folyamatosan a férjét gyászolva, nem a halottjáért imádkozott, a halottjával beszélgetett. Egyáltalán Anna életében a gyásznak semmiféle keserősége, vigasztalansága nem található, hanem éppen ennek az ellenkezője, hiszen az tud böjtölve és imádkozva szolgálni éjjel nappal az Úrnak, akinek tele van a szíve az Úr iránti szeretettel.

Közben hordozza a gyász fájdalmát is, azt nem kell elhagyni, csak nem azon van a hangsúly. És megadatik neki is, hogy látja az Úr Jézust, illetve arról olvasunk a történetben, hogy ő is odaállt azokhoz, akik ott előtte odaálltak és ő is felismerte az Úr Jézust. Mindabból, amit ő ott látott megtudta, hogy eljött a Messiás és a szíve annyira tele lett örömmel, hogy ment és elmondta másoknak is, akik hozzá hasonlóan várták Izrael megváltását. A gyásza megmaradt, az özvegysége nem szűnt meg, de továbbra is szolgálatot teljesít, mert a szíve tele van az Úr iránti szeretettel, örömmel. Ő beszél Jézusról. Simeon is Józsefnek és Máriának beszélt az Úr Jézusról, miközben hallgatták az imádságát, majd utána személyesen szólt Jézus szüleihez.

Annának most már kitágult a szolgálati területe, elmondhatja másoknak is, akikkel találkozik, hogy megszületett a Messiás. 85 vagy 105 évesen járja a szomszédokat, a családokat és elmondja nekik, hogy megszületett a Messiás, ugyanúgy a templomban is az ismerősöknek erről szól. Továbbra is gyászol, de nem a gyászán és özvegységén van a hangsúly, hanem az Úron, ezért boldog az arca, minden fájdalom ellenére.

Én igazán egyszer tudtam ezt átélni még, amikor édesapám haláláról értesültem egy szombati nap hajnalán a bátyám által küldött SMS-ből. Akkor azonnal hívtam Cseri tiszteletes urat és engedélyt kértem arra, hogy haza mehessenek és a temetéséről gondoskodhassak. De aznap délután egy 2 órakor tartandó keresztelelőre készültem. Egy külföldön élő házaspár, akik itt esküdtek Pasaréten, a gyermeküket kívánták megkeresztelni. Tehát édesapám miatti gyász lesújtott, de annyira átéreztem az Úr Jézus szeretetét, jelenlétét, hogy a keresztelelőn már Jézus születéséről, haláláról tudtam beszélni. Ma is emlékszem, hogy kettős érzés, gondolkodás, fájdalom és sírás lehetett volna, de nem kellett sírnom, mert betöltött a vigasz és a békesség, reménység.

Most, amikor Anna történetét olvastam és ez az üzenet elém jött, eszembe jutott, hogy Anna ezt sokkal mélyebben élhette át, mivel ott volt az Úr Jézus, a

HALÁLBAN ÉS GYÁSZBAN IS LÁTNI JÉZUST

kicsi gyermek. De az ő szívét előbb is és most még inkább, a gyászában és az özvegységében is betöltötte az Úr iránti szeretet és bizonyoságot tesz erről.

A történet azt is kérdezi tőlünk, hogyan éljük meg, ha gyászolnunk kell? A 23. Zsoltár 4. verse „Még ha a halál árnyékában járok is, nem félek a gonosztól, mert te velem vagy.” A 73. Zsoltár szerzője pedig először nem érti Istent, teljes mértékben furcsállja az élete körülményeit, de amikor rádöbben arra, hogy valójában kicsoda Isten az ő számára akkor mondja: „De én mindenkor veled vagyok, te fogod az én jobb kezemet. Tanácsoddal igazgatsz engem, és azután dicsőségbe fogadsz be engem. Kicsodám van az egekben? Náladnál egyébben nem gyönyörködöm a földön! Ha elfogyatkozik testem is és szívem; szívemnek kősziklája és az én örökségem te vagy oh Isten, mindörökké! Mert íme, akik eltávoznak tőled elvesznek; mind kiirtod azokat, akik elhajolnak tőled. De én? Isten közelsége oly igen jó nékem. Az Úr Istenben vetem reménységemet, hogy hirdessem minden te cselekedetedet.”

Az istentiszteleten a halál és a gyász témája volt előttünk inkább, de az életünk minden helyzetére, cselekedetére nézve igaz: az Úr Istenbe vetem reménységemet, hogy hirdessem minden te cselekedetedet. Nézzünk mi is Jézusra, ha kell talán gyászolva is, vagy meghalásra készülve és merjünk róla másoknak is beszélni!

Imádkozzunk!

Mennyei Atyánk magasztalunk téged, hogy az Úr Jézus, az egyszülött Fiú csakugyan a halált is át kellett, hogy élje érettünk és helyettünk. Köszönjük Urunk, hogy amit Simeon és Anna kicsi gyermekként láthatott őbenne, mi már sokkal hatalmasabban, mélyebben érthetünk, tudhatunk és köszönjük, hogy az számunkra is élő reménység lehet. Arra kérünk, segíts nekünk bízni benned, amikor nehezebb napok vannak az életünkben. Akik közöttünk gyászolnak a mostani bibliai üzenet fényében különösképpen is kérjük számukra vigasztalásodat, békességedet. Akik pedig halálos betegek, add Urunk, hogy hadd merjenek rád tekinteni hittel továbbra is. Köszönjük Urunk, hogy mint gyülekezeti közösség is erősíthetjük egymást. Azért is imádkozunk Urunk, hogyha életünk más helyzetében van valakinek baja, nehézsége, merjen rád tekinteni, merjen Jézusra nézni. Köszönjük Urunk, hogy ez a hit, ez a reménység csakugyan fölemel bennünket a legnagyobb mélységből is.

Hadd kérjük Urunk, hogy tudjunk és akarjunk rád mutatni. Add, hogy akik ismernek bennünket, azt a vidámságot és békességet érezzék rajtunk, ami ott van a szívünkben te irántad. Kérünk arra, hogy segíts a nem hívők között is rólad bizonyoságot tenni egyszerűen, lényegre törően. Könyörülj rajtunk Urunk, hogy halálos beteg és még nem hívő szeretteinket is hadd tudjuk hozzád szeretni közel. Köszönjük Urunk, hogy a te Lelked munkálkodik ebben is.

Imádkozunk a kórházban levőkért, műtét előtt, vagy után levőkért, segíts meg Urunk a testvéreinket ott. Kérünk most is népünkért. Urunk, olyan sokan úgy mennek a temetőbe, hogy nincsen semmi reménységük, teljesen hamis elgondolásuk van a halálról, a halál utáni életről. Könyörülj meg rajtuk, kérünk. Népünk vezetőit is te támogasd, adj Urunk nekik alázatot és bölcsességeddel segítsd őket a döntéseikben.

Ámen.